

Στον ανηλεή αγώ να της παραπληροφόρησης, που στις πιο ακραίες μορφές του ακουμπά την έννοια της αντιπληροφόρησης, ο μέσος, έστω χαλαρά ενδιαφερόμενος, πολίτης δυσκολεύεται να αντιληφθεί την πραγματικότητα, να ξεχωρίσει το γεγονός από την ερμηνεία του. Ασφαλώς και πρέπει να τεθεί ότι το ποσοστό των πολιτών που ενδιαφέρεται πραγματικά, που δεν ανήκει σε κομματικά στρατευμένους, που έχει γνώση και κρίση, που δεν πνίγεται από τον βρόγχο του φανατισμού και που, το πιο σημαντικό από όλα, είναι διαθέσιμο να υποχωρήσει έστω και ελάχιστα από το προσωπικό συμφέρον για το γενικότερο καλό, είναι πολύ - πολύ μικρό.

Συνεπώς όλοι οι υπόλοιποι και συντριπτικά περισσότεροι πολίτες, είναι η ευκολότερη λεία, το πιο διαλεκτό πελατολόγιο για να συρθούν μέσα από τις σελίδες των εναπομεινάντων εντύπων, αλλά κυρίως από τα αμέτρητα γιγαμπάιτς κειμένων και εικόνων του παγκόσμιου δικτύου, σε τούτη την άνευ προηγουμένου εκστρατεία θόλωσης. Στην παρατήρηση πως έτσι γινόταν πάντα, μια πρώτη απάντηση βρίσκεται στο ότι:

ο Γεώργιος Βλάχος, ο Μήτσος Λαμπράκης, ή για να έρθουμε στα κάπως πιο σύγχρονα, ο Κίτσος Τεγόπουλος μπορεί να υποστήριζαν πολιτικές απόψεις αλλά ήταν εκδότες. Δεν ήταν ούτε εφοπλιστές, μήτε ιδιοκτήτες διωλιστηρίων, ούτε κατασκευαστές, μήτε όριζαν τις τύχες επαγγελματικών αθλητικών ομάδων. Προφανώς αβαντάριζαν φιλικές, προς αυτούς,

ιδεολογίες ίσως και συμφέροντα, όχι πάντα ιδιοτελώς, αλλά σε κάθε περίπτωση ήταν εκδότες. Τίποτα άλλο. Διατρέχοντας την τρίτη δεκαετία του εικοστού πρώτου αιώνα, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Το θετικό της επέλασης του ιδιωτικού τομέα σε ραδιόφωνο και τηλεόραση είναι ότι κατάφερε να κάνει πιο προσεκτική την Δημόσια ραδιοφωνία και τηλεόραση, όταν δεν την έκλειναν ακατανόητες κυβερνητικές αποφάσεις. Δύσκολο να εντοπιστεί διαχρονικά, κάτι άλλο θετικότερο.

Κάπως έτσι μια σχετικά αξιόλογη, ενδεχομένως και σχετικά αξιόπιστη τηλεόραση έπαψε να είναι δωρεάν, καθότι ανάμεσα από τον κατακλυσμό των διαφημίσεων των «ελεύθερων συχνοτήτων» παρελαύνουν ελεγείες αίματος και σπέρματος. Όχι τόσο, βέβαια, όσο στους δημοφιλείς ιστότοπους, όπου μπερδεύονται τα τηλεπαιχνίδια με τις ειδήσεις, το γενόμενο με το μη γενόμενο και κυριαρχεί η απόπειρα κατατρομοκράτησης του πλήθους με κάθε δεδομένη ευκαιρία, είτε είναι ακραία φυσικά φαινόμενα, είτε πανδημία, είτε κάθε είδους βία.

Συνεπώς η σωστή ενημέρωση, ώστε ο πολίτης να αντιληφθεί, να ζυγίσει και να αποφασίσει είτε για θέματα της καθημερινότητας, είτε για το που θα εμπιστευτεί την ψήφο του αναδεικνύεται σε πραγματικό άθλο. Επειδή είναι άθλος και καθώς το έδαφος είναι γόνιμο, συχνά τον αποφεύγει προχωρώντας σε όσα σφάλματα, μπορεί να επιφέρει η αντιπληροφόρηση. Είτε πρόκειται για νταούλια που θα σκίσουν τα μνημόνια, είτε για την απογειωμένη ελληνική οικονομία αυτή των εκατοντάδων δις δημόσιου και ιδιωτικού χρέους που συνεχώς διογκώνονται, είτε την άρτια οργανωμένη τε και αποζημιωμένη λατρεία των αγίων οικογενειών της ημεδαπής πολιτικής σκηνής.

Πέρα από την καλπάζουσα βία, μακρύτερα από τα Τέμπη, πάνω από τις στάχτες του Έβρου, τις πλημμύρες της Θεσσαλίας, βαθύτερα από κάθε πόνο που έπληξε με οποιοδήποτε τρόπο τους άτυχους της χρονιάς που σβήνει, επικρατεί ένα πρωτόγνωρα επιτυχημένο, μαζικό για κοινοβουλευτική δημοκρατία, είδος παραπλάνησης που καταφέρνει να δημιουργεί σύγχυση, να απομονώνει την αλήθεια, να απομακρύνει πιθανές εναλλακτικές, να διαλύει συλλογικές συνειδήσεις και να επιπλέει σε μια φαντασιακή υλική ευμάρεια που εξαργυρώνεται με κουπόνια και λοιπά passes

.

Και δεν είναι μόνο το χρήμα που αφαιρείται με τέχνη από όσους με κόπο και τιμιότητα το κερδίζουν. Ο χρόνος είναι η άλλη ληστεία. Ο χρόνος που δαπανάς αποχαυνωμένος μπροστά

σε ένα τηλεοπτικό δέκτη που προβάλλει παραμορφωμένες ειδήσεις, ευτελή τηλεπαιχνίδια αληθινή προσβολή για τους συμμετέχοντες και τους βλέποντες, ο χρόνος που χάνεται είτε σε συνεχόμενα μποτιλιαρίσματα στα αστικά κέντρα, είτε στις άγονες μελαγχολίες της επαρχίας, ο χρόνος που δαπανάται στην κοστολόγηση της ζωής όπου το κάθε τι που πωλείται έχει σφραγιστεί με πρακτική χρηματιστηρίου, οι κλεψύδρες που αδειάζουν στους καθαγιασμούς των προέδρων που χρησιμοποιούν τους οπαδούς, καλλίτερα από ότι οι πολιτικοί τους κομματικούς στρατούς. Ο χρόνος που φεύγει χωρίς να αφήνει, ή να φέρνει κάτι.

Αυτές οι σκέψεις ασφαλώς δεν αποτελούν τον ιδανικότερο τρόπο εισόδου σε ένα δίσεκτο έτος. Ακαρπες όμως είναι, προς το παρόν, και οι αναζητήσεις για κάτι πιο αισιόδοξο σε όσους προσπαθούν να δουν το ποτήρι έστω μισογεμάτο.